

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fl.
Fél évre	4 kor. — fl.
Negyed évre	2 kor. — fl.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik
minden Kedden.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fl. Ajánlköztásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fl. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyzsége szerint.

V. évfolyam.

Szászsebes, 1900. november 13.

7. szám.

Keserü kenyér.

Boldog az az ember, kinek nagyobb fáradozás nélkül megvan az ő mindennapi kenye-re, gond nélkül élheti a világát, ma nem szenved szük-séget és biztosítva van neki a holnap. Valóban irigylendő az ilyen ember sorsa. Bezzeg máské-p van az annál, kinek két keze nehéz munkájával, orcájának verejtékével kell nap-ról-napra megszerezni a betevő falatot, a test me-zitelenségé-étt akaró gúnyát s folyton emészt-i az aggodalom, hogy ha az a hűsége-s két kéz egyszer azt találja mondani: „elég volt már, gazdám, híjába, nem birom tovább“, mi lesz majd akkor? Bizon az ilyennél azok az izzadság cseppek, melyek homloká-ról lehullanak meg-keserítik azt a falat kenyeret, melyet a szá-jához visz.

A munka által megszerzett kenyér azon-ban, legyen az fehér vagy barna, mindig jól esik, mert jól eső érzés az az embernek, hogy az, a mint élvez, saját fáradozásának a gyü-mölcse. Ha más is adja az én megérdemlett bére-met, nem haj, csak szívesen adja s ne panas-zolja meg. Halhatatlan Petőfink is azzal vigasztalja édes anyját egyik gyönyörű versében, hogy ne busuljon azért, mert a kenyér, a mit elébe tesz fekete, hiszen neki az otthon jobban izlik, mint másutt a fehér. Ott azonban, hol az adományt nem szívesen adják és ha már adják

is, gorombáskodással, durvasággal megkese-ritik, elmegy az ember kedve még a czukros sütemény-től is.

Ezeknek a keserü soroknak a megírására pedig egy levelező lap indított, melylyel a napokban egyik tisztelt olvasónk örvendezte-tett meg s melyet annak bebizonyítására, hogy néha hogy megkeresítik a mi nehezen szerzett mindennapi kenyérünket, származási helyének és az aláírásnak elhallgatásával egész terje-delmében s szó szerint ide iktatunk s mely szól a következőképen:

..... erdő 1900 X/26.

Tekintetes szerkesztő úr!

Én e hó 2-án meküldtem az erdészeti ujság hátralék-ját és az ota a lapis meszünt tán azért hogy ellő nem fizettem már azt még sem hitem volna a Szerkesztő urtól hogy még avalsem erdemesített engem hogy meg irta volna hogy a pénz megkapta sokkal külömb embernek képzeltem az urat Tiszteletel

(Aláírás).

Az, aki a magyar nép szólásmód-ját ismeri, tudni fogja azt, hogy ha valakinek igazán vastag gorombaságot akar a fejéhez vágni, akkor azt mondja neki: „hallja az úr!“ „tudja meg az úr!“ „ismerem az urat!“ stb. szóval az „úr“ kifejezés csak bizonyos mellékjelzések mellett megtisztelés, nagyobb részben azonban gorombaság.

Miután pedig fentisztelt és általunk ki-méletből meg nem nevezett olvasónk sorai

írásának alkalmával a szövegből kivehetőleg nyilvánvalóan mérges volt, azt a „jelzőt, melyet a végén használ, semmiesetre sem vehetjük ránk nézve megtisztelőnek, hanem inkább a fejünkhöz vágott gorombaságnak, melyet hogy mennyire érdemeltünk meg, annak megvilágításul legyen szabad egy pár szót ejtenünk,

Neheztelő olvasóink maga is beismeri, hogy a lapunkért járó „hátralékját“ küldte be, előfizetést pedig nem s így nyilvánvaló, hogy neheztelésre vagy éppen haragra még akkor sem lenne oka, ha a lap további küldését valóban beszüntettük volna, mint a hogy azt rendesen minden más lap meg is teszi kiméretlenül olyan olvasóival szemben, kik elmulasztják az előfizetést a lejárati alkalmával megújítani. De nem úgy történt.

Mi a lapot a szóban forgó tisztelt utófizető olvasónknak azután is küldtük és küldjük ma is, sorai vétele után, czimezve azt az általa megjelölt erdő megnevezése mellett annak a városnak a postájára, melyhez az az erdő tartozik s mely városnak szolgálatában áll az illető, miután pedig az eddig elküldött hat szám közül egyetlen egy sem érkezett vissza azzal a megjegyzéssel, hogy czimzettnek, vagy lakásának ismeretlen volta miatt nem volt kézbesíthető s így nyugodt lélekkel kellett feltételeznünk azt, hogy a küldött lapok rendeltetési helyükre annak rendje és módja szerint megérkeztek. vagy ha kézhez nem kapta, akkor

az ottani postán hevernek ma is, várva, hogy valaki elvigye.

De nem csak ez volt az oka soraink megírásának, hanem más is, mert utóvégre az, hogy egyes olvasónkkal milyen viszonyban vagyunk, egész közönségünket alig fogja érdekelni, érdekes azonban az, hogy milyen a mi lapunk helyzete s ezt nem árt kissé megvilágítani és a dolgot szellőztetni.

Ismételten volt már alkalmunk rámutatni arra a vizsás helyzetre, melybe ama tisztelt olvasóink sodornak, kik még mindig nem tudják azt kellően mérlegelni, hogy az olyan lap, melynek semmiféle tőke vagy segély nem áll rendelkezésére, hanem tisztán olvasóira van utalva az anyagiakban, nem állhat meg, ha csak ezek is nem teljesítik pontosan önkényi magukra vállalt kötelezettségüket. Egy ujság kiadásánál napról-napra merülnek fel kiadások, még pedig olyanok, melyek el nem odázhatók s így ha nincs alaptőke, az olvasók nagy része pedig azt hiszi, hogy ráér a fizettséggel, mert hiszen a többi olvasók úgyis fizetnek, akkor nagyon könnyen beáll az a helyzet, hogy a lap vagy éppen nem, vagy csak nagy küzdelem árán jelenhet meg s maga a kiadó a legnagyobb zavarba juthat, mert egy pár gondatlanabb vagy talán hanyagabb olvasó miatt a legpontosabbakkal szemben sem teljesítheti köteletségét úgy, a hogy azt úgy az olvasók, mint a lap érdeke is megkíváná.

Éppen most, midőn sorainkat írjuk, kény-

TÁRCZA.

A Vadorzó.

(Folytatás és vége.)

— Eh, bolondság az, hallja! nem kell ám mindjárt annyira szívére venni a dolgot s feketébbnek festeni az ördögöt, mint a milyen. Az a golyó tévedésből is kerülhetett arra. Hanem mást mondok én most, Nekünk feszesebbre kell meghuznunk a kantárszárát, kivált most, a szarvasbögés idején. Ezentul hárman-hárman egyesülve, minden este más és más járásba látogatnak el az én személyes vezetésem mellett, így majd bizonyosan sikerülni fog elcsipnünk a gazembereket. Majd ránczba szedem én őket! Ön ma maradjon otthon, holnap este pedig jöjjön el hozzám, hogy együtt menjünk ki a szóhoz, hová két társát már előre ki-rendelem.

Nem tudom, hogy tetszett-e emberemnek a parancs, vagy sem, hanem másnap este pontosan beállított hozzám.

Nőmnek nem tűnt fel, hogy ilyen későn távozom otthonról, hozzá volt ő már ahhoz szokva s jól tudta, hogy ez időtájt a vadászembernek minden pillanatban akadhat valami tennivalója.

A falut elkerülve, a kertek alján indultunk el csak amugy gyalogszerrel s jó háromnegyed órai gyaloglás után elértük a szózt, hol már az előre kirendelt két erdőőröm várakozott ránk.

Haditervem készen volt.

Hamarosan közöltem azt embereimmel s kiadtam a parancsot.

— Ön erre, ön amarra, ön pedig velem marad s majd amott a domb alatt újból találkozunk. Ha valamelyik észrevesz valamit, azonnal jelezze.

A vad járásait nagyon jól ismertem s egyenesen arrafelé tartottam, hol ugyszólván fészke volt a szarvasoknak.

telenek voltunk 240 olyan olvasónkhoz, kiknek előfizetése a folyó év különböző szakaiban s mindenesetre már legalább egy negyedévvvel ezelőtt lejárt s kiknél — bár eddig nem jutott eszükbe tartozásaikat beküldeni — a lap küldését még mindig folytatjuk, felhívásokat küldeni hátralékaik törlesztésére és vagy az előfizetés megújítására, vagy legalább nyilatkozattételre arra nézve, hogy a lapot továbbra is óhajtják-e jártni, vagy sem. Az illetők talán zokon is fogják venni az ilyen felhívást, de hiába, nem tehetünk másképp, ha csak mind azt az építményt, melyet eddig oly nagy fáradsággal és hosszú kitartással felépítenünk sikerült, romba dölve nem akarjuk látni.

Bizon keserű a mi kenyérünk s ne irigyelje azt senki tőlünk, mert csak mi magunk tudjuk legjobban, hogy milyen nehezen tudunk hozzá jutni. Nem is kérnénk belőle, ha nem vigasztalna az a tudat, hogy százan és százan ismét méltányolják munkálkodásunkat, mely méltánylás pedig megacéloz minden igaztalan támadás ellen.

Régi hátralékosainknál ezreink veszték oda s aki abban gyönyörködni szeret, annak bármikor bemutathatjuk egyesek szép ígéreteit, hogy ekkor és ekkor fizetni fognak, de bemutathatjuk egyuttal azt is, hogy eddig minden egyebet megtettek, csak az ígéretük beváltását mulasztották el.

Számtalanszor kértük s kérjük most is szíves olvsóinkat, hogy ha a lap járatásával

felhagyni szándékoznak, ezt vagy a lap visszaszolgáltatása által, vagy más módon juttassák tudomásunkra s ne hozzanak abba a helyzetbe, hogy kedvükért haszontalan túlkiadásokkal terheljük amúgy is gyöngé tárczáinkat.

Ne keserítsék meg amúgy is elég keserű kenyérünket!

A szárnyas-ragadozók pusztításáról.

(„A Természet” után.)

Igazi vérbeli vadásznak legfőbb igyekezete vad-jainak óvása s ennek kapesán megvédése a káros elem inváziói ellen. Általában egy helyesen kezelt vadászat fentartásának és jó vadállománynak első feltétele az hogy a kártékony vadakat területünkől lehetőleg távol tartsuk és minden kitelhető módon megsemmisítésükre törekedjünk, a mi minden vadásznak legfőbb kötelessége. A szörmés ragadozók pusztítása iránt a figyelem ugyan meglehetősen el van terjedve; de nem úgy van ez a tollas kártévőkkel. Ezek a legtöbb helyen vagy épen nem, vagy pedig csak akkor lesznek pusztítva, ha úgy véletlenségből puskaélre kerülnek. Pedig a puskaport ezekre sohasem kell sajnálni, ha csak legkisebb eshetősége forog is fenn annak, hogy egy kis ólmot küldhetünk a bőrük alá. Igaz, hogy ezek sikeres üldözése sok fáradságot és utánjárást igényel; de azután annál nagyobb a végzett sikeres munka felett érzett meglegedése a vérbeli vadász soha sem szunyadó lelkiismeretének. Bizony, sokkal nehezebb egy szemfüles héját, ölgvet, avagy szarkát is kézre keríteni, mint a melegben eltikkadt fürjet, vagy foglyot a tarisnyazsinórra fűzni.

Mindenütt a cserkésző utakon haladtunk, mint a hogy mennünk is kellett a sötétségben, másfelé könnyen eltévelyedhettünk volna.

Az erdőn néma csönd honolt. Az embert ilyenkor valamelyes ünnepi hangulat szállja meg; nem uralja érzékeit sem a bátorság, sem a félelem, hanem csak mintegy keveréke a kettőnek, olyan érzés, melyet igazi nevén megnevezni alig lehet.

Szótlanul, zajtalanul ballagva fölértünk a gerincz tetejére melynek kopár háta élénk ellentétet képez a buja erdővel szemben. Innen belátni az egész bokrokkal benőtt völgybe.

A gerinczen egy nagy köre telepedtünk le; ez jó leshely, mert ide elhallatszik a legcsekélyebb nesz is.

Eltelhetett már egy óra is, hogy így feszült figyelemmel várakoztunk, midőn egyszerre szilaj dobogás robaja hangzott a tulsó hegyoldal sűrűjéből s egy csoport sötét folt közeledik a patak felé. A csoport majd széjjelrebben, majd ismét összeolvad, végre a tisztás közepén megáll.

Szarvastehenek voltak.

A felhők elkezdtek foszladozni s mikor a hold sápadt fénye a völgyre esett, tisztán kivehettük a tehenek alakját köztük a vezértehenét, melynek a lábai mintha czőlöpök volnának. úgy állt a helyén s füleit ide-oda mozgatva lesett a vágyva várt hangra.

Kis vártatva mély, erős bögsnek szaggatott, nyujtott hangja zugott a sűrűből, azután csönd lett, majd ismét megujul a hang, de már közelebből, erre azonban már viszhang is felel, nem is egy, de három-négy is.

Igy tart ez perczekig, mignem a legerősebb hang tulajdonosa előtörtet a sűrűből.

Ma sem tudom, hogy került egyszerre kezembe a puska, felvont kakasokkal s én lövésre készen ugrottam fel ültömből.

A vadász ébredt fel bennem. Szemeim mereven, villogva néznek arrafelé, hol a királyi vad áll; egész testem remeg az izgalomtól

— Durr! Durr!

Pedig sokkal nagyobb élvezetet kell, hogy szerezzon a telivér vadásznak az, ha egy ily szárnyas rablót fűzhet aggatóra, mint egy tucsat hasznos madarat. Mily jól eshetik az a tudat, hogy egy kártékony szárnyas ártalmatlanná tételével mennyi hasznos vadunkat menthettük meg! — A szárnyas ragadozókat leg-sikeresebben a leskunyhóból uhu mellett vadászva pusztíthatjuk. Ha uhuval nem rendelkezünk, úgy kellő utánjárással is igen sok szárnyas rablót tehetünk ártalmatlanná. — Ajánlatos az oly helyeken, a hol a ragadozók, különösen szarkák és varjak, éjjelre beszállani szoktak lesben állani az esti órákban. De belopással is szép eredményeket érhetünk el, ha nem rösteljük a fáradságot. Az erdőkben a lesnek kell előnyt adni; azontúl, legfeljebb ha cserkészutakat készítenénk, vagy az idő a cserkészethez rendkívül kedvezne, azaz, ha olvadó, szeles idő van, vagy pedig eső esik: lehetne szerencsét próbálni. Parkokban ellenben, hol magas, ősi fasudarak s jól gondozott utak vannak, már e hó (november) kezdetétől fogva előny adandó a belopásnak, feltéve természetesen, hogy az időviszonyok ennek kedveznek, tehát nincs erős fagy, sem ropogó hó. Ez utóbbi a cserkészést természetesen lehetetlenné teszi. — A belopás mesterségét gyakorolni kell; meg kell tanulni halkan lépni, annyira, hogy saját lépésünk nesztét se halljuk meg. Mert ha a szárnyas-ragadozó csak legkisebb neszt hall is, például egy száraz ág recsegését, vagy a lehullott száraz lombnak gyanus zörgését: rögtön tovaszáll, a nélkül, hogy a zaj oka után kutatna s a vigyázatlan vadász eredmény nélkül térhet vissza. A belopáshoz igen alkalmas a bélelt kaucsuk cipő, melyet a lehető könnyű s nem csikorgó talpú csizmára húzunk. Emellett, mint általában a vadászat minden neménél, itt is a fő dolog a jó szem és hallás, hogy már messziről észrevegye a cserkésző a beszálló fán a szárnyas-ragadozót, nehogy, mint a gyakorlatlan vadászokkal

meg szokott esni — faágra, vagy valamely száraz lomb-csomóra tegyen lövést. — A szárnyas-ragadozóknak nemcsak hallásuk, de látószervük is igen kitűnő. Ez okból az esti belopást soha sem szabad igen korán, a reggelit pedig későn kezdeni. Csak épen annyi világosság legyen, hogy a vadász észrevehesse a madarat, mert az utóbbi, a nagyobb homályba burkolt talajon, kevésbé láthatja meg ilyenkor már a vadászt. Természetesen itt nagy szerepet játszik a vadász öltözetének a színe is és legjobban ajánlható a nem túlvilágos szürke. — Ha már beloptuk lőtávolságra a madarat, nem szükséges, hogy annyira világos legyen, miszerint a puska célpontját kivehessük. Én már nem egy ragadozó-madarat tettem ártalmatlanná, a nélkül, hogy az irányzékot láttam volna. Puskámat mindig e pont alá, a világosabb éjjeli-ég felé tartottam s lassan felebb emeltem azt s abban a pillanatban tüzeltem, midőn az ég eltűnt szemeim elől. Egy pillanat múlva már lábaimnál feküdt a ragadozó. Az igaz, hogy néha bizony megesik, hogy a madár valamely esti homályban ki nem vehető ág által van elfedve, mely őt az elől megvédi. — Ha a gyakorlatlannak már az is bajos, hogy homályban felismerje az ölyvet, — még nehezebb ez a karvalylyal, mely rendesen a fa közepe táján lehetőleg fedve, vagy pedig közvetlenül a beszálló fa törzsén szokott meglapulva állani. A gyakorlott szemű vadász előtt, ki e ragadozó szokását is ismeri, természetesen itt sem marad észrevétlenül. — A legtöbb szárnyas-ragadozó nagy előszeretettel szokta felkeresni a kiválasztott beszálló-fát, melyet ismételt zavarásra, arrajárásra, de még a belopó-vadász által elzavartatva is, következetesen fel szokott keresni, feltéve, hogy rajta még nem volt alkalma hallani a sörétek sivitását. A gyakori zavarás csak vigyázóbbakká s figyeimesebbekké teszi őket. Ha az ilyen kipróbált madarakhoz épen nem lehet hozzáférni, meg kell próbálni a vadászat másik nemét: a lest. A leshelyet

Dörren a két lövés, de nem az enyim, hanem amonnan a tulsó oldalról, hol az utolsó bögés hallatszott.

Vadászlázam egyszerre elröppent mint a pára. Itt van a vadorzó!

Erdőöröm hirtelen hozzám szökik s fülembe sugja: — A tuloldali dombon!

Félkézre kapott fegyverrel, nesztelen, hosszú léptekkel rohanunk a tulsó oldalra, az utunkba eső galyakat is elfogjuk s egymás kezére adjuk, hogy visszacsapódásukkal zajt ne okozzannak.

Arrafelé, hol a lövések szóltak, ritkás az erdő s csakhamar megpillantjuk a tettezt, a mint ott áll egy bokor tövében. Kalapja mélyen a szemére van huzva, de azért az első pillanatra megismertem a jó-madarat. Féloldalt állt s éppen abban fáradozott, hogy a flintájába szórt lőporra fojtást készítsen. Ki tudja, hogy a másik csőben nincs-e már benne a mag is.

Pár ugrással ott termettünk a tisztás szélén.

Veréb Jancsi — mert ő volt a gazember — meg-

neszelte a zajt s rögtön felénk fordulva, arezához emelte puskáját, midőn azonban meglátta, hogy a zaj kitől ered, újból lábához eresztette s nyugodtan folytatta annak megtöltését.

Ez a rémitő nyugalom szinte zavarba hozott, no de ez egyszer nem menekül meg körmeink közül!

— Megcsiptünk most, ugy-e? gazember! — kiáltok rá, feléje közeledve.

— Ide ne jöjjön az ur, ha jót akar! — szól vissza s puskáját felemelve pár lépést hátrál. — Hagyjanak békén — folytatja azután — hogy én se bántsam magukat.

Merész fellépése ugyan némi aggodalmat keltett bennem, de azért nem akartam félelmet mutatni.

— Ohó, te bitang! — kiáltám — nem úgy verik ám a cigányt! Majd adok én neked, tilosban vadászni! Ide azzal a flintával!

— Már mint ezzel? Azt ugyan nem adom s ne is próbálja meg élvénni az ur, mert istennucscse....

— Fogd be a szádat, gazember! Még neked áll

természetesen még az esti szürkület előtt kell elfoglalni. Hasonlóképen mellőzhetlen, hogy a vadász nyugodtan s mozdulatlanul, mint egy szobor, maradjon állásán. Különösen ama pillanat válságos, midőn a lesett szárnyas közeledik s a hátával valamely fatörzshöz támaszkodott vadászszal szemben szál a fára. Még a szemét sem szabad hunyoritania ilyenkor a lesben állónak, különben rögtön szárnyra kél az óvatos ragadozó s villámgyorsan elvonul az ember közeléből. Tanácsos bevárni a homályt s azután csendesen és lassan emelve fel a puskát, lehető óvatossággal kell célba venni a madarat. Ha a madár tőlünk háttal fordulva szállt le: az esetben igen természetesen, kevesebb óvatossággal is célt érünk. A lesek alkalmával nem szabad közvetlen valamely fa alá állani, mint ez rendesen történni szokott, mert vagy a törzs, vagy a korona a legtöbb esetben zavar a lövésben. — A les továbbá nem ajánlatos fagyok alkalmával, melyek a belopást igen megnehezítik; továbbá nagyobb erdőségekben, rétek közepén álló magános facsoportokban s hasonló helyeken, hol a belopás lehetetlen, végül a parkokban lenni szokott fenyő-csoportokban, melyekben az oda beszállott s lőtávolyra be is lopott madarakat nem lehet meglátni. — A belopást illetőleg néha-néha sikerül az emésztés élvezetében elmerülni, hűjét olyvet, avagy valamely száraz ágon dándángubáló sólymot türhető lőtávolyba megközelíteni. Késő ősszel és télen ragadozó madarak előszeretettel választják leszálló helyül a messzire kimagasló kút-gémekeket; egyes, a mezőn magánosan álló fák is kedvencz pihenő helyeik. Ha tehát a vadász pontosan megfigyeli azt az időt, mikor beszállni szoktak és a közelben alkalmas leshelye van (péld. árokban, kukoricza-kúpban), nem okoz nehézséget egyiket-másikat puskavégre kapni. Néha még az is sikerül — kívált olyvekkal, melyek engedik magukat egyik kútgémtől, vagy egyes fáktól a másikkhoz keríteni (terelni), — hogy

a vadász az illető fatörzs mellé (vagy kút mellett, ha árok, vagy egyéb alkalmas fődözőhely van közel) meghúzódva, a ragadozót ügyesen cserkélő fiúval maga felé hajtatja s úgy lövi le. — Ha a pagonyban folyóvíz, vagy tó van, ezek környékén — azon levegővonal alatt, mely felett megfigyelés szerint a beszálások és áthúzások történni szoktak — célszerű néhány jó leshelyet kiszittetni, mert a réti sasok és halvágók (de a berki kánya is), őszi és tavaszi vonulásuk alkalmával ezeket a helyeket igen szeretik felkeresni és így nem ritkán lövésre kerülnek. A hol ősszel sok réti-sas jár, gyakran sikerül kikötött házilúddal lövésre csalni. A nagyobb fajta szárnyas-ragadozók fegyverrel való irtásának azonban bizonyára egyik legérdekesebb módja a csaldög mellett (dökgunyhóból) való vadászat. Ez különösen eredményes szokott lenni keselyük és nagy sasfajokra, melyeket tudvalevőleg utánjárással, nagy vigyázékonyságuk és vadságuknál fogva, csak igen ritkán, legtöbbször szerencsés esélyből keríteni kapóra. Azért tehát oly vadászterületeken, melyeken az említett ragadozó-fajok állandóan tartózkodnak, vagy őszi vonulásuk alkalmával látogatnak el oda kósza vendégekként: a csaldöggel való próba igen ajánlatos. Csaldögül ló, vagy esettbírka hulláját szokás használni, de ép oly jó bármely nagyobb állat hullája is. Megjegyzendő azonban, hogy egyes nagyobb húsdarabokat kivágva, kissé meg kell pörkölni, melyeket azután a tulajdonképeni csaldög körül helyezünk el. A pörkölt hús különösen a kőszáli sasokra bir vonzó hatással, de tapasztalásból modhatom, hogy más hasonlóan kényes, illetve finyásabb természetű több olyszárnyas ragadozóra is, melyek a tulajdonképeni dögevőkhöz nem tartoznak, a melyek a hullákat csak kivételesen érintik.

(Folytatás következik.)

föllebb? Ide azonnal a puskát, vagy kilövöm a kezedből.

— Mondom, elmenjen az ur, addig, a míg mehet — feleli nyugodtan. — Hagyjanak békét nekem, majd elmegyek én magamtól is.

— Te magad elmehetsz, mert úgy is ismerlek, hanem azt a puskát nem viszed el! Ide mellém — kiáltok erdőörömnek s pár ugrást teszek a vadász felé.

Nem várta be, míg hozzá érek, hanem pár szókéssel odább ugrott.

— Állj meg, gazember, mert lelőlek! — kiáltám dühösen.

Megállt; biztatás nélkül is megtette volna. Nyugodtan arcához kapta fegyverét s lövésre készen tartva szemeit körüljártatta, mintha keresne valamit.

Erdőöröm gyorsabban vette észre szándékát s egy pillanat alatt egy vastagabb fa mögött termett; hirtelen én is követtem példáját s oda sugtam neki:

— Csak a lábába, ha megugrik — s erre magam is arcához emeltem puskámat.

Alig mondtam ki a szót, közvetlen közelből éles fütty hangzott. Ennek hallatára Veréb Jancsi félkézre kapta fegyverét s ölés ugrásokkal iramodott a völgy felé. Hirtelen célba vettem s már az ujjam oda görbült a ravaszra, midőn erdőöröm elrántja karomat. Késő volt, a kakas lecsattant, de szerencsétlenségre, vagy talán szerencsére puskám most az egyszer csütörtököt mondott.

— Ne löjjön, főerdész ur — szólt most erdőöröm — mert többen vannak a bitangok.

— Eh, mit, ha többen vannak is, mit bánom én? — szólok dühösen s újból felemelem fegyveremet, de hiába, nincs már kire; emberem úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Nemsokára mint a négyen együtt voltunk; a hozánk érkezett másik két erdőör mit sem tudott a történetekről. Miután pedig üldözésről szó sem lehetett, tgyekezünk a lelőtt vadat felkeresni, melyet csakhamar meg is találtunk. Gyönyörű tizenhatos volt.

Igy történt az én első találkozásom a vadászokkal. Nem tudom mit szólna ehhez Sütő öcsémuram?

Hasznos tudnivalók

Népies időjóslások. A magyar paraszt, különösen a pásztornépség a szél járásából, a nap állásából, ezer apró természeti tünetéből, a marhája, nyája magaviseletéből, naivnak tetsző házi eseményekből jósolja az időt és gyakran pontosabban beválnak ezek a jóslatok, mint akár Falb mondásai, akár a legfinomabb szerkezetű aneroid-légsúlymérő jelzései. Az Időjárás című folyóirat e havi száma dr. László Ferentől a háromszéki megyei népies időjóslások egész sorozatát közli, az érdekesebbek a következők:

— Pál-fordulóján a medve kijön barlangjából s ha süt a nap, megigazitja a barlangját és visszamegy, mert még nagyobb hideg lesz.

— Fűvet rág a kutya, eső lesz.

— Kutya csaholása zivatarnak jele.

— Mosdik a macska s heverészik, nagy hideg lesz.

— Ha a sertés szalmát visz a szájában és szalad vele, hideg lesz. (Uzon.)

— Amikor a marhákat a dongó csipi és a marhák bogároznak (ide-oda futkosnak): eső lesz.

— A mikor a tyukok este jókor elülnek és reggel korán leszállnak az ülőről, akkor jó idő lesz.

— Ha nem akarnak elülni a tyukok, más napra eső lesz.

— Ha a liba a víz alá buvik, vagy a szárazságban is bukni akar: eső lesz.

— Eső lesz, mert jár a drótostót.

— Mikor a diákok hazamennek vakációra: bizonyosan csuf idő lesz.

— Só, szalonna nedves: esős idő kedvez.

— Mikor a kürtőből a füst egyenesen megyen ki: jó idő lesz.

— Kémény füstje leszáll: az ég esőre áll.
— Alant jár a füst, eső lesz.
— Ha a felleg hazamegy, kiderül.
— Mikor sárkányt ereszt le a felleg, sok eső lesz.
— Fellegbe ment le a nap, eső lesz,
— Köd leszáll: szép idő — köd felszáll: esős idő.
— Ha reggel köd van, az nap nem lesz eső.
— Ha nap lementekor az ég alja piros, szeles idő lesz.
— Mikor nyári időben a meleg ragyog, eső lesz.
— Csillagoknak sűrűn ragyogása: esőnek vagy hónapok másnapi hullása.

— Mikor a hold udvara nagyon nagy, nem lesz eső.

— Mikor szivárvány van, több eső már nem lesz.

— Ha farsang végén a keleti szél megfújta az ablakot, úgy, hogy rezeget belé, akkor árpa sok lesz.

— Ha október 25-én hideg szél fúj, a férgek megdögölnek.

— Napnyugati szél fúj, eső lesz.

Hazai közönségünket élénken foglalkoztatta az elmúlt napokban az a vita, mely a trónörökös házassága körül folyt az országgyűlésen. A vita magva az volt, hogy az uralkodóház saját házi törvényei szerint abban az esetben, ha a trónörökös nem egyenrangú nőt vesz feleségül, a születendő gyermekek nem bírnak trónöröklési joggal, sem pedig a nő a császárnői vagy király-

— Már mint hogy én? — motyogta nehéz fejjel — hát most is csak azt mondom, hogy le kellett volna puffantani a gazembert, de nem tudtuk, ugy-e? Féltünk, nagyon féltünk

— Bolond beszéd — szólt a főerdész — félt ám az ördög, de nem én, bár lett volna erre okom, ha azt tudom, a mit később megtudtam. Elmondom egyébként azt is.

Negyednapra, éppen vasárnap volt, beállított hozzám az öreg Veréb, atyja annak, a kitért vadász személyében megismertem. Fortélyos, vén róka volt az öreg, leghíresebb vadász az egész környéken. A mi birtoka volt, az mind ráment vadászói szenvedélyére pedig hajdanában vagyonszerző gazda hírében állt sőt már néhány évet is töltött e miatt.

Abban járt nálam, hogy adnék neki télire való tuskót ledolgozásra. Nem álhattam meg, hogy szemrehányást ne tegyek neki nem csak a maga, de a gyermekei viselt dolgaiért is, kik atyjuk nyomdokait követve s az ő társaságában folytatták a vadászás csunya

mesterségét. Kértem, hagyna fel már egyszer csunya mesterségével s szórítaná fiait is a jóra.

— Biz' Isten, megtenném szívesen, uram, de hiába, nem lehet, vérünkben van az már nekünk mindnyájunknak, én atyámtól örököltém, tőlem meg a fiaim; nem irtja ki ezt már belőlünk más, csak a halál. Csak úgy lobog ennek a szenvedélynek lángja vérünkben s nem hágy nyugodni. De hiszen minek magyarázom én azt a tekintetes urnak, hogy mi a vadásszenvedély?

— Hát bizon kicsi hiba, hogy fiánál a halál meg? nem szüntette a szenvedélyét — mondtam én — mert a minapi éjjel csak azon a hajszálon lógott az élete, hogy puskám véletlenül nem sült el.

— Adjon ezer hálát az Istennek ezért, uram — szólt az öreg vadász — mert abban a pillanatban, midőn lövése eldördült volna, ön is megszűnt volna élni. Tudja meg uram, hogy az alatt, míg a fiammal tárgyalt, feje a vidék legbiztosabb kezétől célba volt véve. Fiam halála az öné is lett volna. Köszönje meg

női czímet nem viselheti. Ez az eset merült fel Ferencz Ferdinánd trónörökösüknél, ki egy Chotek grófnőt tett hitestársává. Az ellenzék hevesen kikelt az ellen, hogy ez a házi törvény alkalmaztassék és azt vitatta, hogy hazai törvényeink és a szokás szerint a nő mindig osztozik férje összes jogaiban s a trónörökös a még csak születendő gyermekeinek a jogairól le sem mondhat, a többség azonban tudomásul vette és becikkelyezte a lemondást.

A kínai béke alkudozások a milyen nehezen indultak, olyan nehézkesen folynak, sőt a legujabb hírek szerint alig van kilátás arra, hogy a nagy birodalomban rendezett viszonyok álljanak be, mert a császári udvar állítólag vonakodik a bűnösök megbüntetésére vonatkozó követeléseket teljesíteni s most a birodalom legvégső határára szándékozik menekülni, hol bajosan lesz elérhető.

A burok küzdelme még egyre tart s csak a napokban is nagyobb ütközetek voltak váltakozó szerencsével. A burok állítólag kinyilatkoztatták, hogy még abban az esetben is, ha De Wett tábornok és Steyn elnök fogságba esnének, tovább folytatják a harcot, mert hadi szerük és élelmük van bőven. Érdekes tudni, hogy az angol hadsereg a délafrikai háború eddigi tartama alatt 30 millió font lisztet, 50 millió font ketszersültet 15 millió metermázsa szénát és 175 millió zabot fogyasztott el s csupán Magyarországból 11 ezer darab lovat vásárolt. A lóanyag megvizsgálására kiküldött bizottság állítólag a mi lovainkat találta legjobbaknak.

Különfélék.

„A Természet” című folyóiratot, melynek szerkesztőse szivességéből már több tanulságos cikkét volt alkalmunk tisztelt olvasóinkkal megismertetni, a legmelegebben ajánljuk szíves figyelmükbe. Mostani második cikkünk is, melyet a nevezett folyóirat nyomán közlünk, bizonyára megragadja minden vadászember figyelmét. A folyóirat szerkesztőségének címe a dr. Lendl Adolf-féle hirdetményből kivehető.

erdőőrének, hogy karját idejekorán megrántotta, mert bizon mondom, most özvegye, árvája siratná.

Mit tehettem ilyen megátalkodottsággal szemben? Hallgatnom kellett s beletörődnöm a megváltoztatlanba.

Elbeszélése befejeztével kérdőleg tekintett az érdeemes öreg főerdész Lajos barátunkra, de ez már javába bóbiskolt a bevett bór hatása alatt s eszeágában sem volt többé fenyegetődni a vadorzók ellen.

(Vége.)

Répay Albert
m. kir. erdőőr.

Huszár-majom és apácza-majom. Brehm hatalmas művének; „Az állatok világa”-nak most közreadott 4-ik füzetében is a legérdekesebb állatról, a majomról van szó. Azok a kedves történetek, a melyek a majoméletet festik s a melyekben ezek az állatok igen figyelemreméltó szerepet játszanak, ebben a füzetben is folytatódnak, hogy az érdeklődést mindinkább fölkeltsék. A többek között a feketeorru és fehérorru huszár-majmokról, valamint az apácza-majmokról is kedves dolgokat mesél a szerző, a kinek magyarázatát és történeteit igen gondos kivitelű rajzok illusztrálják. A negyedik füzethez a sok szöveggépen kívül fekete nyomatú műlapot is csatoltak, a mely a fehér barkóju cerkof majmokat tünteti föl. „Az állatok világa” a Légrády testvérek kiadásában jelenik meg s füzetenként 80 fillérrel kapható úgy a kiadó hivatalban (Budapest, váci körút 78), mint az ország minden könyvesboltjában. Mutatvány füzeteket a kiadó czég ingyen és bérmentve küld.

Az ember növése tudvalevőleg életének első esztendejében legszembeötlőbb. A következő három esztendőben egyre kevesebbet nő a gyermek s ettől fogva körülbelül egyformán halad egészen a tizenkettedik esztendőig. Ebben a korban feltűnő ellentét áll be a fiuk és lányok között. Mig ugyanis a fiuknál a tizenkettedik év körül a fejlődés leggyöngébb, a lányoknál a gyarapodás minimuma a tizedik esztendőre esik. A növes muló apadása után újra gyarapodás áll be és pedig a fiuknál a tizennegyedik esztendőben és maximumát a tizenhatodik esztendőben éri el. Ettől fogva az évi növekedés egyre jobban apad. A lányoknál korábban következik be a növekedés maximuma, rendesen a tizenharmadik és tizennegyedik esztendő között. Érdekes, hogy a test hosszának gyarapodása az egyes években a különböző országokban lényeges eltérést mutat. Így Észak-Amerikában, Dániában, Svédországban a gyermekek átlagosan nagyobbak más országok hasonló koru gyermekeinél. A hatodik és hetedik esztendőben ez a különbség, 6—7 centimétert is kitesz; a tizennegyedik esztendőig jelentékenyen kisebb ugyan ez a különbség, de azután megint gyorsan emelkedik, úgy hogy a későbbi esztendőkben újra jelentékenyen nagyobb lesz a különbség.

Két hajó harca. Egy angol lap érdekes számításokat közölt a napokban. Kiszámította, hogy mennyi pénzt emésztene föl, ha két elsőrendű hadihajó egymást megtámadná, illetve, ha azok tengeri ütközetben egymással szemben állanak. A legnagyobb hajókat az angol „Majestic”-et és a leghatalmasabb francia páncélos hajót a „Le Carnot”-t vette. Ha a két hajó egy órai heves harcot vivna egymással, ágyui nagy részének felhasználásával s a leghevesebb golyózáporral lövöldöznének egymásra s a legkártékonyabb bombákat vetnék egymás hajóira, úgy ez az egy órai harc összesen körülbelül 7 millió koronába kerülne, ami percenként mintegy százezer koronát tesz ki (!) Tudvalevő azonban, hogy ha két hajó egymással ágyutüzharcot folytat, nem használhatja fel egyszerre valamennyi ágyuját. A „Majestic” 24 millió koronát ér meg teljes felszereléssel, a „Le Carnot” pedig 25 millió korona értéket reprezentál. Az első hajón 757, a másodikon 625 matróz van. A két hajó összes lövege és puska-pormennyisége 12 millió koronát képvisel, így tehát körülbelül 60 millió korona érték szerepel a „játékban.” A „Majestic”-en 55 ágyu van elhelyezve, az ágyuk majdnem 7 millió koronába kerültek. A „Le Carnot” 42 ágyuja 6.5 millió koronát emésztett fel. A „Majestic” 4 legnagyobb ágyuja egyenként 1 millió kétszáz ezer koronát ér, ezek a páncélgránát lövegeket 2—3 perc időközökben lövik ki. Ez a négy „öreg ágyu” percenként 2684 kgr. gránátot képes az ellenséges hajóra

röpiteni. Egy órai heves harcban a „Majestic„ 346 tonna granatot, a „Le Carnot 316 tonna granatot képes kilőni.

A tüdővész gyógyítása. Egy spanyol orvos, Molle, vakmerő módját kezdte a tüdővész gyógyításának. Évek óta hirdeti elméleti műveiben, hogy sebészeti utón, operációval kell gyógyítani a tüdővést: aránylag könnyű a tüdőhöz férni és az így föltárt tüdőben kauterizálni kell a senyvedő részeket. Elméletének gyakorlati bebizonyításához eddig nem került alkalma. Most azonban Ferry tengernagy felesége Molle orvos penecilusára bízta sorsát. Ferryné életéről lemondtak az orvosok s mivel követelte, nem is titkolták előle sorsát. A bátor asszony szembenézett a halállal. Tudta, hogy halálát legfőljebb csak siettetheti, ha Molle elmélete gyakorlatban be nem válik: megengedte, sőt írást adott az orvosnak, hogy maga követelte az operációt. Az orvos el is végezte a műtétet s a spanyol ujságok jelentése szerint a tengernagyné javulófélben van, holott az operáció előtt már csak heteket adtak neki orvosai.

A matróz utazása. Berlinből jelentik: A keleti expresszvonattal különös utas érkezett a charlottenburgi pályaudvarra. A mint a vonat megállott, a hálókocsi mögül halk nyöszörgés hallatszott. Az emberek keresni kezdték a nyöszörgés okát és két kocsi között, a tengely és a rugó közé ékelve egy embert találtak, a kiről megállapították, hogy dán matróz. Konstantinápolyból hazájába akart utazni, de lekészt a hajóról és miután minden áron haza akart kerülni, észrevétlenül fölkapaszkodott az expresszvonat egyik kocsijára és így jutott el egészen Berlinig. A szegény ember hatvanhárom óra hosszáig állotta ki ezt a kényszerű utazást és teljesen kimerülve, éhesen, szomjasan érkezett meg Berlinbe. A hosszú uton a vállalkozó kedvű legény olyan fekete lett, akár egy szerecsen.

Párisban sétálgató tigris. Kellemetlenül végződhet kalandja volt minap egy fiatal párisi ügyvédnek. Éjjél után egy órakor hazafelé igyekezett valamelyik montmartrei mulatóhelyről s amint menet a Bochart de Saron-utcába ért, felkeltette a figyelmét egy gazdátlanul sétálgató remek vadászkutya. Odamegy az ebhez, meg-simogatja s ebben a pillanatban megáll a rémülettől a szivverése: a sétálgató állat tigris volt. Volt annyi lélek-jelenléte, hogy remegő létepkkel bár, nyugodtan visszahúzódott s így nem bántotta a fenevad. Ebben a pillanathban vadhalóba kerítette a vadállatot négy öles termetű ember, akikről a szerencsésen megmenekült ügyvéd megtudta, hogy a tigris a Rochechouart-boulevardi állatkertből szabadult ki néhány órával ezelőtt. Az állatkert igazgatósága nem mert jelentést tenni a fenevad szökéséről, kiküldte négy emberét az elfogatására: sajátságos, hogy senkinek sem tűnt szemébe az utcákon kényelmesen sétálgató tigris és szerencsés véletlen, hogy senkit sem marcangolt szét.

Szerkesztői üzenetek.

Armás Péter urnak, Vereserova. A csendőrség igenis igénybe veheti közreműködését. A csendőrség szervezeti utasításának 12 §-a erre nézve a következőket mondja: „A csendőrség szolgálatának teljesítésekor jogosult mindennemű közszolgálatban álló közegnek, különösen a polgári és más őrtestek és ezek tagjainak, nemkülönben községi olóljáróknak és a katonai vagy honvédpárancsnokságnak támogatását igénybe venni.“ **Juhász Mihály** urnak, Szeged. Az Ön lapjait a postán a manipuláns őrmestere veszi át s így nyilván ennek a kezén tévelyedtek el. Most utánküldtük a hiányzó három számot. Szabadulása napját kérjük közölni, hogy a lapot rendes lakhelyére ezimezhessük.

Szabó János urnak, Albák. Iratában, mely a pénzküldeményt kísérte, nyilván nem volt megmondva a czél, melyre küldi, így azután az 5 koronát az előleges költségekhez való hozzájárulásnak vettük. Most levelezőlapja folytán megküldjük a röpiratot, de csak pár nap múlva, mert fűzött példányaink teljesen elfogytak. Addig szíves türelmüket kérjük. **Fekete Sándor** urnak, Lőrinczfalva. Az elmaradt számot utánküldtük. **Martinkovics János** urnak, Alsó-Pere. Pénzküldeménye éppen a lap megjelenése napján érkezett be s így abba a számba már nem vehettük be a nyugtázást, a jövő számból pedig az egyesület ügyeivel való elfoglaltságunk miatt tévedésből kimaradt. Megnyugtatóására szolgáljon, hogy a 2 K. beérkezett s előfizetése az év végeig rendezve van. **Steller Márk** urnak, Benesháza. Az 1 koronát tévedésből az egyet előleges költségeire számoltuk el; most, hogy ezt is előfizetési díjnak jelzi, átvettük oda s így előfizetése f. hó 15-ig rendezve van.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Erdőőri állást

keres egy 43 éves egyén, ki már 10 év óta áll erdőőri szolgálatban s az erdőőri szakvizsgát a folyó év őszén sikerrel letette. Beszél magyarul és tótul. A vadtenyésztésben és vadászatban gyakorolt. Az esetleges új állást jövő év január 1-én óhajtaná elfoglalni.

Szíves megkeresések intézendők:

Misuta Ferencz, Alsó-Petény, Nógrád megye.

Sz. 4530/1900.

PÁLYÁZATI HIRDETMEY.

Az orlái (Szabvármegye szelistyei járás) községi erdőőri állásra 500 korona évi javadalmazással pályázatot nyitok.

Kellően felszerelt kérvények 1900 évi november hó 30-áig hozzám nyujtandók be.

Szelistye 1900 Oktober hó 26-án.

A járási főszolgabíró.

Ajánlkozás.

Erdőőri állást keres szakvizsgázott erdőőr.
Czim: **Dajka Mátyás**, Sarkad, Bihar megye.

PÁLYÁZAT ERDŐŐRI ÁLLÁSRA.

1170/1900 sz. — A znióváráljai m. kir. egyetem alapítványi uradalmi erdőgondnoksághoz tartozó papírmalmi I. számú évi 480 korona fizetés, szabad lakás 18 ür köbméter kemény dorong tűzifa, két hold föld s a szabályszerű legeltetés élvezetével egybekötött IV. osztályu erdőőri állásra ezennel pályázat hirdettetik.

Pályázók felhivatnak, hogy az 1879 évi XXXI t-cz 37 §-ában követelt szakképzettségüket, állami szolgálatba ujonnan belépni kívánók pedig ezenkívül erős ép testalkatukat, különösen jó látó, halló és beszélő tehetségüket megyei főorvos vagy honvédorvos által kiállítandó bizonyítvánnyal; továbbá a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes, a tót nyelvnek pedig a szolgálatában megkívántató, szóbeli bírásáról igazoló okmányokkal felszerelt kérvényeiket folyó évi december hó 10-ig aláírott erdőgondnoksághoz nyujtsák be. Znióvárálján, 1900 évi szeptember hó 30-án. M. kir. közalap erdőgondnokság.

Zoologiai Lapok

képes közlemények a tudományos és gazdasági állattan és vadászat köréből,

szerkeszti: Parthay Géza.

A Zoologiai Lapok gazdasági rovatában állandóan foglalkozik méhészettel és ebtenyésztéssel is. Az elmúlt évben 260 oldalon 130 ábrával illusztrálva jelent meg. E lapot az „Erdészeti Ujság” előfizetői évi 8 kor. helyett, félévenként 2 korona kedvezményes áron rendelhetik meg. Mutatvány számokat ingyen küld a kiadóhivatal mely Budapesten. Rottenbiller utca 30 szám alatt van.

Kitünő minőségű slavonsiai

Tölgymakkot

nemkülönben mindenféle erdészeti magot ajánl a

MAGYAR MAGPERGETŐ GYÁR

Faragó Béla

Zala-Egerszegen.

Minden kiállításon kitüntetve; legutóbb Párisban ezüst éremmel.

Téli filcz (halina) csizmát

párját 8 korona 40 fillérért, tiszta gyapjuból készít

Bogdán Gyárfás

Kalaposmester

Baróthon (Háromszék megye).

Megrendeléseknél a láb hossza és a szár bősége közlendő. Megrendelések utánvét mellett gyorsan és pontosan teljesíttetnek. A csizmák kitünő voltaért és jószágáért kezesség. 4—10

Az „Erdészeti Ujság” Könyvpiacza.

Az Erdészeti Ujság szerkesztőségénél megrendelhetők:

1. Fónagy József:

„A vizsla idomítása”, diszkötésben 6 K.

„A fáczán és fogoly vadászata”, diszkötésben 6 K.

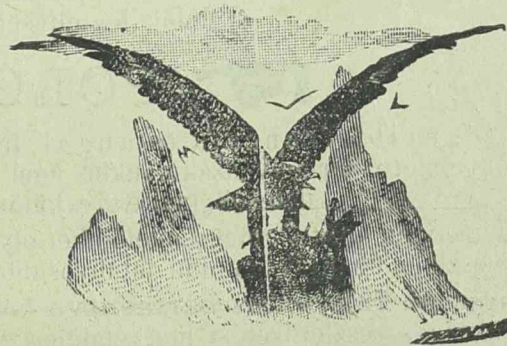
2. Podhradszky Emil:

„Az erdő és annak fentartója hazánkban a második évezred elején” (Röpirat) füzve, bérmentetlen 1 K.

Ajánlott küldéssel minden mű 35 fil. több.

Ajánljuk tisztelt olvasóink figyelmébe.

Az Erdészeti Ujság szerkesztősége.

Dr. Lendl Adolf
világhírű

zoologiai laboratoriuma elvállal szárnyasokat és szörmés vadat kitömésre.

Jutányos árak, kitünő munka, művészies kivitel.

BUDAPEST, II, Donáti u. 7.

A természet | állattani, vadászati és halászati
és Halászat | képes folyóirat. Egy évre 6 kor.
Megjelenik havonként kétszer.

Mutatványokat ingyen küldünk.

MEDVEBŐRT

50—70 koronig, szvarvas agancsokat vásárol

Katona Mihály

praeparator.

Budapest. VIII. József körút 13.

Első rangu egyenruházati intézet.

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udv. szállítók. Ő cs. és kir. Fensége József Főherceg udv. szállítói.
A nagyméltósági Földmívelésügyi m. kir. Ministerium hivatalosan megbízott
erdészeti egyenruha szállítói.

Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

BUDAPESTEN

IV. Belváros, Sütő utca 2. szám, a Szervitater sarkán.

Saját műhelyeink a házban: Sütő utca 2, Szervita tér 8, Hajó utca 3.

A XVIII. számú, kimerítő tartalmu árjegyzékünk közrebocsajtása alkalmából ajánljuk legkészségesebb szolgálatainkat, minden néven nevezendő, — mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu

ERDESZETI és ERDŐ ALTISZTI EGYENRUHAK

nemkülönben felszerelési cikkek szállítására

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt, — a be-
tekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megren-
delők legteljesebb megelégedésére hoztuk kivitelbe.

POLGÁRI RUHÁK

a legujabb francia és angol divat szerint, szinte jutányos árban készítettnek. — Vevőink
kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerezünk és a vidéki megren-
delések kivételére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk,

Óvjuk igen tisztelt megrendelőinket oly czégektől, kik olcsó reklám árak által régi vevőinket meg-
tévesztetni óhajtják, miután jutányosabb árt csak is az anyag és kiszolgálás rovására nyújthatnának.
Kívánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez
szükséges részletfizetési megrendelési ívet. Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb
figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

Szerb királyi udvari szállítók.

Ő császári és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltósági Földmívelésügyi Ministerium
hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha-szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

Jutányos árak.

Stegmann János
KÖNYVNYOMDÁJA
Sz.-Sebesen

elvállalja minden

könyvnyomdai munka

gyors és csinos

*** elkészítését ***

a legolcsóbb árak mellett.

MÁGYARHON ELSŐ LEGNAGYOBB és LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN
CS. és KIR. KIZÁRÓLAGOSAN SZAB.
KRONOMETER- és MŰ-ÓRÁS
FELTALÁLÓJA A REMONTOIR
INGAÓRÁKNAK STB. STB.

ÓRÁK, ÉKSZEREK
10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
KÉSZPENZÉRT, VALAMINT
RÉSZLETFIZETÉSRE

JAVÍTÁSOK 5 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT.

KÉPES ÁRJEGYZÉK 2000 ILLUSZTRÁCIÓVAL INGYEN és BÉRMENTVE.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.